

ὁ πατήρ αὐτοῦ ἵνα ὑπάρχη κάλλιστον ὑπόμνημα αὐτοῦ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, ἀναγράψαι δὲ τὸδε τὸ ψήφισμα ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ στήσαι παρὰ τὸν νεὸ τοῦ θεοῦ τὸ δὲ 50 γινόμενον ἀνάλωμα εἰς τὴν στήλῃν καὶ τὴν ἀνάθεσιν μερίσαι τὸν ταμίαν. Ταῦτα Σόλων εἶπεν.

Ἡ ἐπιγραφή αὕτη ἐκ τοῦ περιεχομένου καὶ ἐκ τοῦ χαρακτήρος τῶν γραμμῶν φαίνεται ἀνήκουσα εἰς χρόνους τοὺς μετὰ τὴν πρώτην ἀλλὰ Μακεδονικούς πάντοτε. Εἶνε δὲ τεθραυσμένη εἰς τέσσαρα τεμάχια διὰ καθέτου καὶ ὀριζοντίας διαρρήξεως, ὧν ἡ μὲν ὀριζοντίως γινόμενη διέρχεται περὶ τὸν 26^{ον} στίχον ἀφίνουσα μικρὸν ἀνοιγμα ἐκεῖ ὅπου

Τ Ο Ν Δ Ε Ν Ε Ω Ξ Ο Ι Α Ν Α Ξ Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ι Ο Ξ Ε Ι Ξ Α Τ Ο Τ Η Ι Δ Ε
Κ Λ Ι Τ Ε Μ Ε Ν Ο Ξ Ο Υ Ο Ε Ν Κ Α Ι Ξ Ο Α Ν Ε Ι Κ Ε Λ Α Ξ Ο Ι
Κ Α Ι Π Α Ν Τ Ο Υ Π Λ Ο Υ Τ Ο Ν Κ Ρ Ι Ν Α Ξ Π Ο Λ Υ Α Ρ Γ Υ Ρ Ο Ν Α Υ Ξ Ε Ι Ν
Ε Ν Δ Ο Μ Ω Ι Ω Ξ Τ Ο Ξ Ε Β Ε Ι Ν Β Α Κ Χ Ε Τ Α Ξ Ο Ι Ν Ο Μ Ι Μ Α
. . . Ο Ω Ν Ω Δ Ι Ο Ν Υ Ξ Ω Ν Ι Λ Α Ο Ξ Ο Ι Κ Ο Ν Α Μ Α Υ Τ Ο Υ
. . . Γ Ε Ν Ε Η Ν Ξ Ω Ι Ξ Ο Ι Ξ Π Α Ν Τ Α Τ Ε Ξ Ο Ν Ο Ι Α Ξ Ο Ν

τὸνδε νεὸ σοι, ἄναξ, Διονύσιος εἶσατο τῆδε καὶ τέμενος θυβέν καὶ ξόαν' εἰκελά σοι καὶ πάντ' οὐ πλοῦτον κρίνας πολυάργυρον αὔξειν ἐν δόμῳ, ὡς τὸ σέβειν, Βάκχε, τὰ σοὶ νόμιμα. [Ἄν]θ' ὧν, ὦ Διόνυσ', ὧν ἴλαος, οἶκον ἄμ' αὐτοῦ [καί] γενεῆν σφίζοις πάντα τε σὸν θίασον.

Ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης, ἥς τὰ γράμματα δὲν δεικνύουσιν ἐπιμέλειαν μεγάλην, ἄξιον παρατηρήσεως τὸ Ν ἐν τῷ α' καὶ γ' στίχῳ γραφόμενον οὕτω ἢ ἀνευ τοῦ τρίτου σκέλους. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ε' καὶ στ' εἶνε ἀπεσπασμένη εὐκόλως δ' ἀναπληροῦται, σφίζομένου ἐν ἀρχῇ τοῦ ε' στίχου τοῦ τρίτου σκέλους τοῦ Ν ἐν δὲ τῇ τοῦ στ' ἐλλείποντος τοῦ συνδέσμου καὶ. Καὶ τοῦ Α δὲ ἡ μέση κεραία ἐλλείπει ἐν ἀρχῇ τοῦ β' στίχου.

συμπίπτει τῇ καθέτῳ· αὕτη δὲ διαιρεῖ τὴν στήλῃν ἄνωθεν ἕως κάτω εἰς δύο ἀνισοπλατῆ μέρη, ὧν τὸ δεξιὸν πλατύτερον.

Γ'. Ἡ τρίτη ἐπιγραφή εἶνε ἐπὶ πλακὸς ὕψους 0,24, πλάτους 0,46 καὶ πάχους 0,06. Εἶνε δ' ἑμμετρος, ἥτοι ἐπίγραμμα ἐξάστιχον ἐκ πενταμέτρων καὶ ἑξαμέτρων συγκείμενον, τὸ ἠρωσελεγεῖον καλούμενον. Περιέχεται δ' ἐν αὐτῷ ἡ ἀναγραφή τοῦ ναοῦ τοῦ Διονύσου ὑπὸ τοῦ Διονυσίου καὶ εὐχὴ ἐν τέλει εἰς διαφύλαξιν τοῦ τε οἴκου καὶ τῆς γενεᾶς καὶ παντὸς τοῦ θιάσου τῶν ὀργεῶνων ἢ Διονυσιαστῶν.

Ἔχει δ' ἡ ἐπιγραφή αὕτη ὧδε:

Ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὰς ἐπιγραφάς. Πάντα δὲ ἀναγόμενα εἰς τὰ λοιπὰ εὐρήματα ἐκτεθήσονται ἐν λεπτομερείᾳ ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει, ἀφ' οὗ γίνωσιν αἱ κατάλληλοι εἰκόνες τῶν κυριωτέρων ἐξ αὐτῶν.

Ὁ ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιγραφῇ στ. 18 ἀπαντῶν ἐπώνυμος ἀρχὼν *Εὐπόλεμος* εἶνε γνωστός καὶ ἐξ ἄλλης ἐπιγραφῆς (βρα Albert Dumont *Fastes éponymiques d'Athènes* σελ. 10 καὶ *Essai sur la chronologie des archontes athéniens* σελ. 121)· ὁ δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιγραφῇ στ. 1 *Ἰππακος* πρῶτον ἤδη ἀναγινώσκειται, ἐλλείπει δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ λεξικοῦ τῶν κυρίων ὀνομάτων τοῦ Pape.

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 7ῃ Μαΐου 1884.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ.

ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΑΕΤΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΙΑΙ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ.

(Ὅρα πίν. 3 καὶ 4).

Πρὸς ἀνατολὰς τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῆς ἀπόστασιν, ἀπεκαλύφθη ἐν ταῖς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ 1884.

ἐν τῷ ἱερῷ ἀνασκαφαῖς τὸ κρηπίδωμα δωρικοῦ ναοῦ ἔχοντος μῆκος 24,70 καὶ πλάτος 13,20. Τοῦ ναοῦ

4

τούτου τὰ ἀετώματα ἐκοσμοῦντο τὸ πάλαι δι' ἀγαλμάτων, ὧν τινὰ εὐρέθησαν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς καὶ εἰκονίζονται ἐν τοῖς πίναξιν Γ' καὶ Δ' (1). Ἐπειδὴ δὲ κεῖται οὗτος πλησίον τῆς θόλου, συμπεραίνω ὅτι εἶνε ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ, διότι κατὰ Πausανίαν ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦτο παρὰ τὴν θόλον (Paus. 2, 27, 3). Τὴν εἰκασίαν μου δὲ ταύτην ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ἕτεροι λόγοι, οὓς θέλω ἐκθέσει ἀλλαχοῦ (2). Ἐκ τοῦ σχήματος δὲ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν τοῦ ναοῦ τούτου μορφῶν φαίνεται ὅτι ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ ἤρξατο καὶ ἐγένετο εὐθὺς μετὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Παρθενῶνος, κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλ. ἐκείνην, καθ' ἣν οἰκοδομήθησαν ὁ ἐν Σουίῳ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ ἐν Ραμνοῦντι ναὸς τῆς Νεμέσεως, ὁ ἐν Φιγαλίᾳ ναὸς τοῦ Ἐπικουρίου Ἀπόλλωνος κ. ἔ. Τῷ συμπεράσματι δὲ τούτῳ προσεπιμαρτυρεῖ καὶ τὸ σχῆμα τῶν ὑπὸ τοῦ λιθοξόου χαραχθέντων ἐπὶ τῶν διαφόρων λίθων, ἰδίως ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῶν κίωνων, διακριτικῶν σημείων (Steinmetzerzeichen), διότι ταῦτα εἶνε ἅπαντα γράμματα τῆς προεγκλειδείου γραμματικῆς.

Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν δὲ ἀπεκαλύφθη τὸ πρῶτον ἡ ἀνατολικὴ τοῦ ναοῦ πλευρὰ καὶ παρ' αὐτὴν εὐρέθησαν ἡ ὑπ' ἀρ. 7 κεφαλὴ, τὸ ὑπ' ἀρ. 13 τεμάχιον, τοῦ Δ' πίνακος, κορμὸς γυναικὸς ἐγονατισμένης καὶ πολλὰ τεμάχια ἀνθρωπίνων μορφῶν καὶ σώματος ἵππου. Καταφανὲς δ' ἐγένετό μοι τότε ὅτι τὰ εὐρήματα ταῦτα προήρχοντο ἐξ ἀγαλμάτων παριστανόντων Κενταυρομαχίαν καὶ ἐπικοσμούντων τὸ πάλαι τὸ ἀνατολικὸν τοῦ ναοῦ ἀέτωμα. Ὑπολογίσας δ' ἀκολούθως τὸ μῆκος τοῦ ναοῦ ἔθεσα τοὺς σκαφεῖς πρὸς δυσμᾶς κατὰ στίχον, καὶ εὐθὺς, ὡς ἀπεκαλύφθη ἡ δυτικὴ τοῦ ναοῦ πλευρὰ, εὗρον παρ' αὐτὴν κείμενα ὡς ἐκ τοῦ ἀετώματος σχεδὸν κατέπεσαν τὰς ὑπ' ἀρ. 1, 2 καὶ 3 μορφὰς τοῦ Γ' πίνακος καὶ τὰς ὑπ' ἀρ. 1, 2, 10 καὶ 11 τοῦ Δ' πίνακος, ἐξ ὧν ἐγένετό μοι ὄφρα δὴλον ὅτι τὸ δυτικὸν ἀέτωμα ἐκοσμεῖτο δι' ἀγαλμάτων εἰκονίζόντων Ἀμαζονομαχίαν, διότι πρὸς τῷ τόπῳ τῆς εὐρέσεως καὶ τὸ μέγεθος τῶν

(1) Τὰ σχεδιογράφηματ' αὐτὰ ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Gilleron καὶ ἔχουσι μέγεθος σχετικῶς πρὸς τὰ πρωτότυπα 1:7, πλὴν τῶν ὑπ' ἀρ. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, καὶ 13 τοῦ Δ' πίνακος ὧν τὸ μέγεθος εἶναι 1:4.

(2) Ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τοῖς Ἀρχαιολ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1883.

μορφῶν συνεχῶναι ταῖς διαστάσεσι τοῦ ἀετώματος, καὶ τὸ ὀπίσθιον αὐτῶν μέρος δὲν ἦτο ἐντελῶς ἐξεργασμένον καὶ ἐνιαχοῦ ὑπῆρχον καὶ ὄπαι πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν τῷ τοίχῳ τοῦ ναοῦ (τῷ τυμπάνῳ). Δῆλον δ' ἐγένετό μοι πρὸς τούτοις, ὅτι ἐκ τοῦ ἀετώματος τούτου προήρχοντο καὶ ἕτερα ἅτινα ἀγάλματα, ἅτινα εἶχον εὐρεθῆ πολὺ πρότερον παρὰ τὴν θόλον τοῦ Πολυκλείτου, (οἷον π.χ. αἱ ὑπ' ἀρ. 8 καὶ 9 τοῦ Δ' πίνακος καὶ ἔ.), διότι καὶ ταῦτα εἶχον τὴν αὐτὴν ἐργασίαν καὶ τὸ αὐτὸ μέγεθος.

Τὰ προκείμενα ἀγάλματα καταπεσόντα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ θὰ ἦσαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ οὕτως οὐ μόνον τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ μαρμάρου ἐξηφανίσθη ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ πολὺ ἐβλάβη· ἐπιχλωσθέντα δὲ σὺν τῷ χρόνῳ διὰ χρώματος ἐνὸς καὶ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου διεσώθησαν ἀπὸ βεβαίας καταστροφῆς, διότι καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦ μετεβλήθη ἐν τοῖς ὕστερον μεσαιωνικοῖς χρόνοις εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν καὶ κάμινος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου πρὸς παραγωγὴν ἀσβέστου κατεσκευάσθη.

Μετὰ τὰ εἰσαγωγικὰ ταῦτα προβαίνομεν εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἀγαλμάτων (1).

ΔΥΤΙΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ.

Ἐκ τοῦ δυτικοῦ ἀετώματος προέρχονται αἱ ἐξῆς μορφαί:

1. Ἀμαζῶν ἔφιππος (πίν. Γ'. ἀριθ. 1) διακρινομένη ἐκ τῆς διαθέσεως, ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ καὶ ἐκ τῶν ὑποδημάτων. Παρίσταται δὲ κρατοῦσα ἰσχυρῶς διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὰ ἡνία σὺν τῇ χαίτῃ τοῦ ἵππου καὶ ἔχουσα τὸν δεξιὸν βραχίονα ἠνωρθωμένον, δι' οὗ προσέβαλλε καταφανῶς πολέμιον κρατοῦσα ἐν τῇ ἄκρῳ χειρὶ ἀκόντιον. Τοιαύτη δὲ στάσις Ἀμαζόνος εἶνε συνήθης, διότι ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ ζωσφόρῳ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης, ἐν τῇ

(1) Ἄπαντα ταῦτα μετεκομίσθησαν ὑπ' ἐμοῦ εἰς Ἀθήνας καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ μουσεῖῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ἐνθα ἐξετέθησαν καταλλήλως ὑπὸ τοῦ ἐπιμελητοῦ αὐτοῦ κ. Ἀθανασίου Κομμανοῦδη, ὅς ὀψὲρ προσηρμόσθησαν καὶ πολλὰ τῶν τεμαχίων καὶ μάλιστα ἡ πτηνὸν κρατοῦσα ἄκρα δεξιὰ χεὶρ, ἡ τῷ κορμῷ τῆς Νίκης προσαρμολογηθεῖσα.

τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλία καὶ ἐν τῇ τοῦ ἐν Ἀλικαρνασσῶ Μαυσωλείου. Τὰ ἡνία δὲ τοῦ ἵππου ἦσαν χαλκᾶ, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῷ λαιμῷ αὐτοῦ τριῶν ὀπῶν, τῶν χρησιμευουσῶν πρὸς προσάρτησιν αὐτῶν.

2. Ἀμαζῶν πληγωμένη ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν τῇ μεταξὺ τῶν δύο μαστῶν χώρᾳ (πίν. Δ'. ἀριθ. 10) καὶ φέρουσα πρὸς τῷ συνήθει βραχεῖ χιτῶνι περισκελίδας. Εἰς τὰ ὀπίσθια αὐτῆς εἶνε προσκεκολλημένον μέρος τῆς χαίτης ἀνεστραμμένου ἵππου, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐν ᾧ ἐπληρώθη αὕτη ἐφρονεύθη καὶ ὁ ἵππος καὶ οὕτω κατέπεσε σὺν αὐτῷ· πολέμιος δὲ θά ἔσυρεν αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης, ἐν ᾧ θανασίμως οὐσα πληγωμένη ἐστερεῖτο σωματικῆς ἰσχύος, ἵνα ἀποκρούσῃ αὐτὸν καὶ μόνον διὰ τῆς δεξιᾶς ἀνθίστατο μικρὸν τι, προσπαθοῦσα νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ.

3-4. Δύο γυναικεῖαι μορφαὶ ἔφιπποι (πίν. Γ'. ἀριθ. 2, 3 καὶ 3α), αἵτινες ἴσταντο καταφανῶς ἐν ταῖς γωνίαις τοῦ ἀετώματος. Ἀμφότεραι κάθηγται ἐπιχαρίτως ἐπὶ τοῦ ἵππου, περιπτύσσουσαι τὸν λαιμὸν αὐτοῦ διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν, καὶ φέρουσι ποδῆρη πολύπτυχον χιτῶνα καὶ πέπλον. Διαφέρουσιν ὁμοῦς ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ. Ἡ ὑπ' ἀρ. 3 μορφή φέρει χιτῶνα ἔχοντα βραχείας χειρίδας καὶ ἔχει οὕτω τὸν πέπλον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τοῦ σώματος εἰς τὰ ὀπίσθεν διατεταγμένον, ὥστε τὸ μὲν ἐν ἄκρον αὐτοῦ ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τῶν μηρῶν, ὃ καὶ συγκρατεῖ μάλιστα δι' αὐτῶν, τὸ δὲ ἕτερον ἀνεῖγε διὰ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς χειρὸς ἐκ τῶν ὀπίσθεν τοῦ σώματος ὑπὲρ τὴν κόμην σχηματίζουσα οὕτω εἶδος καλύπτρας (1). Ἡ ὑπ' ἀριθμὸν δὲ 2 μορφή τοῦ αὐτοῦ πίνακος φέρει χιτῶνα καταλείποντα γυμνὸν τὸ ἄνω δεξιὸν ἄκρον τοῦ στήθους καὶ ἄλλως ἔχει διατεταγμένον τὸν πέπλον· τὸ μὲν τῶν ἄκρων δηλ. ἔχει ἐπιθέσει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, τὸ δὲ κρατεῖ ἐπὶ τῶν μηρῶν διὰ τῆς ἄκρας δεξιᾶς χειρός.

Ὅτι αἱ μορφαὶ αὗται ἀνέκειντο ἐν τῷ ἀετώματι,

(1) Ἐν τοῖς εὐρεθεῖσι τεμαχίοις ὑπάρχει ἄκρα ἀριστερὰ χεῖρ κρατοῦσα τεμάχιον ἱματίου· ἀνήκει δ' αὕτη βεβαίως εἰς τὴν προκειμένην μορφήν, δὲν προσαρμόζει ὁμοῦς, ἅτε ἐλλείποντος ἰκανοῦ μέρους τοῦ πήγματος.

ἢ μὲν ἐν τῇ βορείᾳ αὐτοῦ γωνία ἢ δὲ ἐν τῇ νοτίᾳ, εἶνε ἀναμφισβήτητον, διότι καὶ ὁ τόπος τῆς εὐρέσεως καὶ αἱ διαστάσεις καὶ τὸ ἀκατέργαστον τῶν ὀπισθίων τοῦ σώματος καὶ μάλιστα τὸ τριγωνικὸν αὐτῶν σχῆμα μαρτυροῦσι τοῦτο. Ἐναργῆς δ' εἶνε ἐξ ἄλλου ὅτι οὔτε Ἀμαζόνες εἶνε οὔτε μετεῖχον τῆς μάχης, διότι ἐν ἀπολύτῳ ἡρεμία κάθηγται ἐπὶ τῶν ἵππων. Ὁ τρόπος δ' οὗτος καθ' ὃν κάθηγται ἐπὶ τῶν ἵππων, ὁ ἱματισμὸς καὶ ἡ διάθεσις αὐτοῦ, δεικνύουσιν ὅτι εἶνε πιθανῶς Νηρηίδες, αἵτινες περιέργοι πάντοτε οὐσαι ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης καὶ κατέλαβον θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι ὡς θεαταὶ τῆς μάχης. Οὕτω συνήχθησαν περὶ τὸν θρηνοῦντα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Πατρόκλου Ἀχιλλέα (Ἰλ. ΙΗ'. στ. 37) καὶ ἐξῆλθον τῆς θαλάσσης, ἵνα ἴδωσι τὸν γάμον τοῦ Νεοπτολέμου καὶ τῆς Ἑρμιόνης (Παυσ. 3, 26, 7)· ὅτι δ' αἱ Νηρηίδες τοιαύτην ἔχουσι στάσιν καὶ ἱματισμὸν ἐκ πολλῶν μνημείων εἶνε γνωστὸν καὶ μάλιστα ἐκ τῆς ἐπὶ θαλασσίῳ ταύρου Νηρηίδος ἐν τῇ περιφῆμῳ ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Μονάρχου ζωοφόρῳ, τῇ εἰκονίζουσῃ τὴν γαμήλιον πομπὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀμφιτρίτης (1). Ἐν τινὶ δὲ τυρρηνικῷ κατόπτρῳ, δημοσιευθέντι ὑπὸ τοῦ Gerhard (2), εἰκονίζεται Νηρηὶς ἐπὶ θαλασσίῳ ἵππου (ἵπποκάμπου) ἔχουσα ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στάσιν καὶ τὴν αὐτὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ, τὴν αὐτὴν δὲ στάσιν καὶ διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ ἔχει καὶ ἕτερα μορφή ἐν τινὶ κατόπτρῳ τοῦ μουσεῖου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας (3), ἥτις πρὸς τούτοις ἐπιβέβηκεν οὐχὶ θαλασσίῳ ἀλλὰ γηίνῳ ἵππου, εἶνε δηλ. ὅλως παρεμφερῆς τῇ προκειμένῃ ὑπ' ἀρ. 3 μορφῇ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ νομίζωμεν ὅτι αἱ Νηρηίδες παρίσταντο πάντοτε ἐπιβαίνουσαι θαλασσίῳ καὶ οὐδέποτε γηίνῳ ἵππων, διότι αὐτὸς ὁ τῆς θαλάσσης θεὸς Ποσειδῶν ἐπιβαίνει γηίνῳ ταύρων καὶ ὀχεῖται δι' ἄρματος συρομένου ὑπὸ γηίνῳ ἵππων (4). Ἐν τῇ λάρνακι δὲ τοῦ Κυψέλου εἰκο-

(1) Overbeck, Atlas zu der Kunstmythologie, Tafel XIII.

(2) Etruskische Spiegel. πίν. 283.

(3) Τὸ κατόπτρον τοῦτο ἐδημοσιεύθη μετὰ εἰκόνας ἐν τῷ Παρνασσῶ (1877, σ. 40) ὑπὸ τοῦ K. Μυλωνᾶ.

(4) Πρβλ. Müller Hand d. Arch. § 354-356. Preller Gr. Myth. I σελ. 446 καὶ 465. Παυσ. 1, 2, 4. Müller-Wieseler. D A K II. N° 78, 78a, 85.

νίζοντο αὐταὶ αἱ Νηρηίδες ἐπὶ ἀρμάτων συρομένων ὑπὸ πτερωτῶν ἵππων (Πανσ. 5, 19, 8). Ἄλλως ὁ σχηματισμὸς τῶν ἵππων ἐν ταῖς προκειμέναις μορφαῖς ἔχει τι τὸ παράδοξον, διότι καὶ τὸ σῶμα εἶνε σχετικῶς βραχὺ καὶ οἰονεὶ πεπιεσμένον καὶ οἱ ὀπίσθιοι πόδες ἐλλείπουσι. Καὶ ὅμως, ἂν ἤθελεν ὁ καλλιτέχνης νὰ πληρώσῃ καταλλήλως τὰς γωνίας τοῦ ἀετώματος, ἐδύνατο νὰ θέσῃ ἐν αὐταῖς κατακεκλιμένας τινὰς ἢ πληγωμένας καὶ θνησκούσας μορφάς, οὐχὶ ἐφίππους, διότι οὕτω θὰ ἠναγκάζετο νὰ παραμορφώσῃ αὐτάς, ἵνα λάβωσι τὸ ἀπαιτούμενον τριγωνικὸν σχῆμα. Ἄφ' οὗ δ' ἔπραξε τοῦτο, θὰ εἶχεν ἰσχυρόν τινα λόγον, θὰ παρέστησε δηλ. τοιαύτας μορφάς, εἰς ἃς ἐδύνατο νὰ δώσῃ τὸ πρὸς πληρῶσιν τοῦ χώρου ἀπαιτούμενον σχῆμα, χωρὶς νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸν χαρακτήρα τῆς πλαστικῆς τέχνης καὶ εἰς τὴν καλλιλογικὴν αἰσθητικὴν δύναμιν τοῦ θεατοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξηγοῦνται κάλλιστα διὰ τῆς ὑποθέσεως ὅτι αἱ προκειμέναι μορφαὶ παριστώσι Νηρηίδας ἀνερχομένας ἐκ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης οὕτως, ὥστε τὰ ὀπίσθια ἄκρα τῶν καλπαζόντων ἵππων εἶνε ἔτι ἐν τῷ ὕδατι.

Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 2 πίν. Γ' μορφῇ εἶνε γεγλυμμένος οἰονεὶ αὐλακέες τινες ἐν τῷ ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ἵπου ἄκρω τῆς βάσεως. Μήπως εἰκονίζονται διὰ τούτων τὰ κύματα τῆς θαλάσσης; Ἄλλως ἡ τοιαύτη ἐργασία τῆς βάσεως εἶνε μοι ἀνεξήγητος.

5. *Κεφαλή Ἀμαζόνος* (πίν. Δ'. ἀριθ. 1), ἣτις θὰ ἔφερε χάλκην περικεφαλαίαν, ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῶν ἐν τῇ κόμῃ πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς χρησιμευσῶν ὀπῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅλως ἀκατεργάστου ἄνω μέρους τοῦ κρανίου· ἦτο δὲ πρὸς δεξιὸν ἐστραμμένη, διότι τὸ δεξιὸν τοῦ προσώπου μέρος εἶνε ἀκατέργαστον.

6. Τὸ ἀνώτερον μέρος κεφαλῆς Ἀμαζόνος. (πίν. Δ'. ἀριθ. 5).

7. *Κεφαλή γυναικεία* (πίν. Δ'. ἀριθ. 2). Ἡ κεφαλή αὕτη εὐρέθη οὐχὶ παρὰ τὴν δυτικὴν τοῦ ναοῦ πλευράν, ὡς τὰ ἤδη περιγραφέντα εὐρήματα, ἀλλὰ 4 μέτρα πρὸς δυσμὰς αὐτῆς· φαίνεται μοι δὲ ὅτι δὲν εἶνε κεφαλή Ἀμαζόνος, διότι διαφέρει καθ' ὁλοκληρίαν τῆς ὑπ' ἀρ. 1 μορφῆς ὡς πρὸς τὰ

χαρακτηριστικὰ αὐτῆς καὶ τὴν ἐν τῷ προσώπῳ δεδηλωμένην ἔκφρασιν. Προθύμως θὰ ἐξελάμβανον αὐτὴν μᾶλλον ὡς κεφαλὴν Νηρηίδος.

8. *Κεφαλή* θνησκούσης μορφῆς (πίν. Δ'. ἀριθ. 4) ὡς ἐκφαίνεται ἐκ τῆς ὅλης ἐκφράσεως καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἡμικεκλισμένων ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ἀνεσπασμένων χειλέων. Ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας ὁμοιάζει αὕτη τῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, δυσχερῶς ὅμως δύναται τις νὰ διακρίνη, ἂν ἦνε κεφαλή γυναικὸς ἢ μᾶλλον νεανίου.

9. *Κεφαλή ἵππου Ἀμαζόνος* (πίν. Δ'. ἀριθ. 5 καὶ 6), ἣτις δυνατὸν νὰ ἀνήκει εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 1 πίν. Γ' σύμπλεγμα ὡς ἐκ τῶν διαστάσεων, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ὀπῶν, ἐκ τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς φθορᾶς τοῦ μαρμάρου φαίνεται (1).

10. Τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος Ἀμαζόνος (πίν. Δ'. ἀριθ. 11) ἐπὶ τῶν γονάτων καθημένης καὶ διὰ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν στηριζομένης ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ οὕτω καταφανῶς ἀμυνομένης κατὰ ἐπικειμένου πολεμίου. Εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ σώματος μέρος σώζεται τεμάχιον τῆς ἀσπίδος.

11. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ πτερωτῆς Νίκης (πίν. Δ'. ἀριθ. 8 καὶ 9) κρατούσης ἐν τῇ δεξιᾷ ἄκρῳ χειρὶ πτηνόν τι καὶ φερούσης χιτῶνα καὶ πέπλον.

Ἡ Νίκη αὕτη εὐρέθη οὐχὶ σὺν ταῖς περιγραφείσαις μορφαῖς, ἀλλ' ἦτο ἐντετειχισμένη ἐν μεταγενεστέρῳ τοίχῳ πρὸς νότον τῆς θόλου τοῦ Πολυκλείτου, εὐρέθη δηλ. εἰς ἀπόστασιν 25 περίπου μέτρων νοτιοδυτικῶς τῆς δυτικῆς τοῦ ναοῦ πλευρᾶς. Εἶνε δὲ ἀναμφισβήτητον ὅτι προέρχεται ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, τὸ μὲν ἐκ τοῦ ἀκατεργάστου τοῦ ὀπισθίου μέρους καὶ ἐκ μεγάλης ὀπῆς χρησιμευούσης πρὸς προσάρτησιν αὐτῆς τῷ τοίχῳ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐργασίας καὶ ἐκ τῶν διαστάσεων. Κατὰ τὸν τόπον δὲ τῆς εὐρέσεως ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ δυτικὸν ἢ εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἀέτωμα, ἅτε πλησιέστερον ἐκεῖνου εὐρεθεῖσα.

(1) Ἡ κεφαλή αὕτη εἶχε εὐρεθῆ πρὸ τῶν ἡμετέρων ἀνασκαφῶν, ὅτε οἱ κάτοικοι τοῦ Λιγουρισῶ ἔσκαψαν κρυφίως ἐν τῷ ἱερῷ πλησίον τοῦ νῦν ἀποκαλυφθέντος ναοῦ καὶ ὑπέστη φθορὰν καὶ ἐκ πυρκαϊᾶς, ὡς φαίνεται. Ἡ γύρασα δ' αὐτὴν ἐσχάτως διὰ τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἐταιρίαν παρὰ τοῦ εὐρόντος χωρικοῦ ἀντὶ δραχμῶν 15.

Τὰ κατὰ τοὺς ὤμους ἄκρα τῶν πτερύγων εἶνε ἀποκεκομμένα οὕτως, ὥστε ἀποτελοῦσι μετὰ τῆς ἄνω ἐπιφανείας τῶν ὤμων τὸ αὐτὸ σχεδὸν ὀριζόντιον ἐπίπεδον. Τοῦτο δὲ θὰ ἐγένετο δι' ἔλλειψιν χώρου, θὰ παρεμπόδιζε δηλ. ἐνταῦθα τὴν ἐν τῷ φυσικῷ σχήματι διάπλασιν τῶν πτερύγων ἢ προεξέχουσα πλάξ τοῦ γείσου. Ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι δὲν ἦτο ὀλόκληρος ἡ Νίκη ἐντὸς τοῦ τριγωνικοῦ χώρου, ἀλλ' ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐξείχε τοῦ γείσου τοῦ ἀετώματος· παρίστατο ἄρα τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν κατελθοῦσα ἐξ οὐρανοῦ καταλάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι, ἐν ἐξέχοντί τινι μέρει αὐτοῦ.

Ὡς πρὸς τὸ πτηνὸν δὲ ὅπερ κρατεῖ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, παρατηρητέον ὅτι μόνον ἐν τῇ Νίκῃ τοῦ Παιωνίου, ἐφ' ὅσον γνωρίζω, παρίσταται ἡ Νίκη μετὰ πτηνοῦ· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν παράστασιν ἐκείνην πιθανῶς πως ἐλέγχθη ὅτι διὰ τοῦ πτηνοῦ ἠθέλησεν ὁ Παιώνιος νὰ δηλώσῃ τὴν πτῆσιν, ἐν ἣ παρίσταται τὴν θεάν, ἐν τῇ προκειμένῃ ὁμως περιπτώσει ὁ λόγος οὗτος φαίνεται ἥττον πιθανός, διότι ἡ ἡμετέρα Νίκη δὲν ἵπτατο πλέον εἰς τὰ αἰθέρια ὕψη, ἀλλὰ κατελάμβανε θέσιν ἐν τῷ ἀετώματι. Ἴσως τὸ πτηνὸν εἶνε ἄγνωστον ἡμῖν μέχρι τοῦδε σύμβολον τῆς Νίκης· καὶ θὰ ἦτο κατάλληλον ὄντως σύμβολον τῆς ἀδιαλείπτως ἵπταμένης καὶ ἐν κινήσει διατελούσης θεᾶς.

12. Τὸ ἄνω μέρος τοῦ κορμοῦ γυμνοῦ ἀνδρὸς (πίν. Δ'. ἀριθ. 12), πολεμιστοῦ ὡς φαίνεται. Εὐρέθη καὶ τοῦτο ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ ἐντετειχισμένον, ἐν ᾧ καὶ ἡ Νίκη.

Ἐν τῷ αὐτῷ τοίχῳ εὐρέθησαν πρὸς τούτοις ἐντετειχισμένα κεφαλὴ γυναικεία παρεμφορῆς τὴν μορφήν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 1 τοῦ Δ' πίνακος, ἀναμφιβόλως κεφαλὴ Ἀμαζόνος καὶ αὕτη, καὶ ἄλλα τινὰ τεμάχια, ἅτινα, ὡς φαίνεται προέρχονται καὶ ταῦτα ἐκ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ (1)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΝ ΑΕΤΩΜΑ.

Παρὰ τὴν ἀνατολικὴν τοῦ ναοῦ πλευρὰν εὐρέ-

(1) Ἡ κεφαλὴ καὶ τὰ εὐρήματα ταῦτα δημοσιευθήσονται ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ προσεχῶς.

θησαν καὶ ἐκ τοῦ ἀετώματος ἀναμφιβόλως προέρχονται τὰ ἐξῆς:

1. Κορμὸς ἐγονατισμένης γυναικὸς (1).

2. Κεφαλὴ πωγωνοφόρου ἀνδρὸς (πίν. Δ'. ἀριθ. 7), Κενταύρου καταφανῶς, ἣν πολέμιος κρατεῖ ἥρπαγμένην ἀπὸ τῆς κόμης, ὁμοιάζουσα ὡς πρὸς τὴν ἔκφρασιν καὶ τὴν μορφήν κεφαλῆ Κενταύρου ἐν τινι τῶν μετοπῶν τοῦ Παρθενῶνος (2).

3. Ἄκρα δεξιᾷ χεὶρ κρατοῦσα πρᾶγματι (πίν. Δ'. ἀριθ. 13), εἶδωλον θεότητος τινος ὡς φαίνεται. Κατ' ἀκολουθίαν, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ζωφόρον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλίᾳ, ἐν ἣ Λαπιθὶς φεύγουσα Κένταυρον κρατεῖ εἰς τὴν δεξιᾶν ἀγκάλην τὸ εἶδωλον θεᾶς, οἶονεῖ ἔλεος παρ' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς αἰτουμένη, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι καὶ τὸ προκείμενον τεμάχιον ἐκ τῆς αὐτῆς τινὸς κατανυκτικῆς παραστάσεως προέρχεται.

Ἐτι δὲ εὐρέθησαν πολλὰ τεμάχια, ὧν σπουδαιότερα εἶνε τὰ ἐξῆς: τεμάχιον γυναικείας κεφαλῆς, τὸ μέτωπον δηλ. μετὰ τοῦ ἀριστεροῦ ὀφθαλμοῦ, ἕτερον τεμάχιον, ἥτοι τὸ μέσον τοῦ κρανίου μετὰ τοῦ μετώπου καὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ σώματος ὀκλάζοντος χλαμυδοφόρου ἀνδρὸς ἐπὶ τῶν ὀνύχων τῶν ποδῶν στηριζομένου, ἄκρα δεξιᾷ χεὶρ ἔχουσα ἑτέραν ἥρπαγμένην ἀπὸ τοῦ βραχίονος κ. ἔ.

Ἐξ ὧν δὲ τούτων κατάδηλον γίνεται ὅτι ἐν τῷ ἀνατολικῷ ἀετώματι εἰκονίζετο Κενταυρομαχία. Εἰκότως δ' ἡ Κενταυρομαχία κατεῖχε τὸ τιμιώτερον τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ, διότι ἰκανὴν εἶχεν αὕτη σχέσιν πρὸς τὸν λατρευόμενον θεόν, ἅτε τοῦ Ἀσκληπιοῦ διδαχθέντος τὴν ἰατρικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Κενταύρου Χείρωνος.

ΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

Καίτοι τὰ περιγραφέντα ἀγάλματα εἶνε συντετριμμένα καὶ τὸ μάρμαρον πολλαχῶς ἐφθαρμένον, εὐκόλως ὁμως ἐνορᾷ τις ἐν αὐτοῖς ἐκ πρώτης ὄψεως ἔργα τῆς ὑψίστης ἀκμῆς τῆς ἐλληνικῆς τέχνης. Θαυμασία εἶνε ἡ πλαστικὴ διάπλασις τῶν μορφῶν,

(1) Οὗτος καίτοι εἰσέτι ἐν Ἐπιδαύρῳ.

(2) Βλέπε Adolf Michaelis Parthenon πίν. 3. II.

μάλιστα ή τής Νίκης και ή τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου τής Ἀμαζόνος, εἰ και τὸ μέγεθος τοῦ ἵππου τοῦτου φαίνεται μοι μείζον τοῦ δέοντος σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπιβαίνουσαν αὐτοῦ μορφήν, ἐξαιρετος εἶνε ή στάσις και ή διάθεσις τῶν μορφῶν, ἐπιτυχεστάτη ή ἔκφρασις ἐν ταῖς κεφαλαῖς, ὁ ἀνδρικός δηλ. και οὕτως εἰπεῖν ἀθλητικὸς χαρακτήρ ἐν τῇ κεφαλῇ τής Ἀμαζόνος (πίν. Δ'. ἀριθ. 1), ή μελαγχολία και οἰονεὶ βρεμβασμὸς ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 2 τοῦ Δ'. πίνακος γυναικεία κεφαλῇ, ή τοῦ θανάτου ἀγωνία ἐν τῇ ὑπ' ἀριθμὸν 4 τοῦ αὐτοῦ πίνακος και τὸ ἰσχυρὸν πάθος ἐν τῇ τοῦ στενάζοντος Κενταύρου, και τέλος χαριεστάτη εἶνε ή διάταξις και πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ, μάλιστα ἐν ἐκατέρᾳ τῶν Νηρηίδων και ἐν τῇ Νίκῃ, ἀναπολοῦσα ἡμῖν ἰδίως τὰ ἐκ τοῦ θωρακείου τοῦ ναοῦ τής Ἀπτέρου Νίκης ἀνάγλυφα. Ἐκ τῶν γνωρισμάτων δὲ τούτων ὁρμώμενοι δυνάμεθα νὰ ἀναγάγωμεν τὰ ὑπ' ἐξέτασιν ἔργα εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τής Δ'. ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὴν ἐποχὴν δηλ. ἐκείνην καθ' ἣν ή τέχνη ἐτρέπετο εἰς τὴν παράστασιν ψυχικῶν κατ' ἐξοχὴν παθημάτων και ἐγένετο χαριεσττέρα ὡς πρὸς τὴν διάθεσιν τοῦ ἱματισμοῦ και διάπλασιν τῶν μορφῶν. Ταῦτα δὲ τὰ γνωρίσματα, ή διάθεσις τῶν μορφῶν και τὸ ἐλατήριον, ὧν ἀνάλογα ὑπάρχουσι, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, ἐν τοῖς ἔργοις τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ ναοῦ τής Ἀπτέρου Νίκης και μάλιστα τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Φιγαλία, και ἔτι τὸ ὑποκείμενον τῶν παραστάσεων, ταῦτα πάντα πείθουσιν ἡμᾶς νὰ ἀποδώσωμεν τὰ προκείμενα ἔργα εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Φειδίου ὁρμηθεῖσαν Ἀττικὴν σχολὴν. Δὲν ἐξετελέσθησαν δ' αὐτὰ ὑπὸ ἑνὸς τεχνίτου ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν, διότι διαφορὰ ὑπάρχει ἐν τῇ ἐκτελέσει. Ἐν τῇ πτυχῶσει λ. γ.

τοῦ χιτῶνος τής Ἀμαζόνος ὑπάρχουσι σκληρότητές τινες, ἐν ᾧ ή πτύχωσις τοῦ ἱματισμοῦ τῶν Νηρηίδων εἶνε ὄλος ἀμεμπτος, ή ὑπ' ἀριθμὸν 1 πίν. Δ'. κεφαλῇ ἔχει τι τὸ αὐστηρὸν ἐν ταῖς μορφαῖς και οὐχὶ ἐπιμελῆ τὴν ἐξεργασίαν, ἐν ᾧ διάφορος ὄλος εἶνε ή ὑπ' ἀριθμὸν 2 τοῦ αὐτοῦ πίνακος γυναικεία κεφαλῇ, κτλ. Ἄλλ' εἰς ἐσχεδιογράφησε βεβαίως αὐτὰ μετασχὼν και τής ἐκτελέσεως, και οὗτος φαίνεται ὢν Θρασυμήδης ὁ Πάριος, διότι ἀφ' οὔ οὗτος ἐποίησε τὸ ἐν τῷ ναῷ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ (Πανσ. 2, 27, 2) αὐτὸς οὗτος θὰ ἔσχεν ὀπωσδήποτε και τὴν ἐποπτεῖαν ἐπὶ τῶν πρὸς ἐπικόσμησιν τῶν ἀετωμάτων τοῦ ναοῦ ἐκτελουμένων πλαστικῶν ἔργων.

Οὕτω προέβημεν εἰς ἱκανὰς εἰκασίας ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐρμηνείαν τῶν προκείμενων ἔργων. Αἱ εἰκασίαι δ' αὗται συμφωνοῦσι και κρατύνουσιν ἀλλήλας. Ὁ ναὸς ὠκοδομεῖτο, ὡς εἴπομεν, μετὰ τὸν Παρθενῶνα και θὰ ἐπερατώθη ἀρχιτεκτονικῶς ἐν τοῖς μεταξὺ τής Ε'. και Δ'. ἑκατονταετηρίδος χρόνοις, ἀλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνάγει ἡμᾶς και ὁ τρόπος τής ἐργασίας τῶν ὑπ' ἐξέτασιν ἔργων. Τὰ ἔργα ταῦτα φαίνονται προϊόντα τής ἀπὸ τοῦ Φειδίου ὁρμηθείσης Ἀττικῆς σχολῆς, ἀλλ' ὁ Θρασυμήδης ἀνῆκε κατὰ μεγίστην πιθανότητα εἰς τὴν σχολὴν ταύτην (Brunn Gesch. d. gr. Künstler I σ. 246), ἀφ' οὔ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ποιηθὲν χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἦτο τοσοῦτον παρεμφερὲς τοῖς ἔργοις τοῦ Φειδίου, ὡστε μεταγενέστεροι συγγραφεῖς, οἷον ὁ Ἀθηναγόρας. ἀπέδιδον αὐτὸ τῷ Φειδίᾳ.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΣΚΥΦΟΙ ΒΟΙΩΤΙΚΟΙ ΔΥΟ

(Ὅρα πίν. 5).

Ἐν τῷ Ε'. πίνακι ἀπεικονίζονται ἔκτυποι παραστάσεις σκύφων δύο πηλίνων, προερχομένων ἐκ

Τανάγρας τής Βοιωτίας και ἀγορασθέντων οὐ πρὸ πολλοῦ ὑπὸ τής Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας. Εἶναι

2.

1.

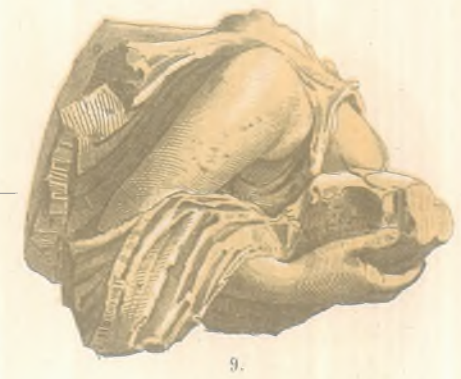

3.

3^a.

ΓΛΥΠΤΑ ΕΡΓΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ.

ΓΛΥΠΤΑ ΕΡΓΑ ΕΞ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ.